

θάνει τὴν τραγωδίαν καὶ κωμωδίαν· καὶ 3) εἰς *Δουρικὴν*, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνέγκουσι τὰ ποιήματα τὰ φαλλόμενα διὰ λύρας, διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζονται αἱ ἀτομικαὶ συγκινήσεις τοῦ ποιητοῦ.

Μεταξὺ τῶν Ἑπικῶν ποιητῶν οἱ διασημότετοι ἦσαν ὁ Ὀμηρος, ὅστις ἔγραψε τὴν «*Ἰλιάδα*» καὶ «*Ὀδύσσειαν*,» ὁ Βιργίλιος, ὅστις ἔγραψε τὴν «*Αἰνείαδα*», ὁ Μίλτων, ὅστις ἔγραψε «*τὸν Ἀπολεσθέντα καὶ ἀνακτηθέντα Παράδεισον*,» ὁ Τάσος, ὅστις ἔγραψε «*τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπελευθερωθεῖσαν*» καὶ ὁ Δάντης, ὅστις ἔγραψε «*τὴν Θεῖαν Κωμωδίαν*.»

Ὁ Δάντης, τὸν ὅποιον παριστάνει ἡ προκειμένη εἰκὼν, θέτει τὴν σκηνὴν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ παριστᾷ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων τὴν κατάστασιν καὶ ταλαιπωρίαν τῶν εἰς τὴν γένναν ἀπεγνωσμένων ψυχῶν—τὰς καθαρτηρίους φλόγας τοῦ Καθαρτηρίου πυρὸς, καὶ τὴν μακαριότητα τῶν ψυχῶν εἰς τὸν οὐρανόν.

Μετ' ὅσον δὲ ἰσχυρὰν φαντασίαν ἐκφράζει διὰ ταῦτα, ὥστε φαίνεται ὡς ἐὰν τὰ εἶχεν ἰδεῖ ὀφθαλμοφανῶς· ὁ δὲ κοινὸς λαὸς συνείηκε νὰ λέγῃ περὶ αὐτοῦ, «*Ἰδοὺ ὁ ποιητὴς, ὅστις καταβαίνει εἰς τὴν κόλασιν ὡς αἰὶς ἐπιθυμεῖ!*»

Θεωρήσατε τὴν εἰκόνα του, πόσον εὐγενῆ καὶ ὑψηλὴν, ἀλλὰ καὶ πόσον μελαγχολικὴν ὄψιν παριστᾷ! Ὁ Δάντης ὑπέφερε πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν του. Ἦτο εἰλικρινὴς πατριώτης καὶ εἰλικρινῶς ἐζήτει νὰ φανῇ ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὅμως ἐξωρίσθη ἐξ αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν ἀπέθανεν. Ὁ Δάντης εἶναι ὁ θέσας τὰ θεμέλια τῆς Ἱταλικῆς γλώσσης.

Ἄ ν θ η !

Τὰ *Ἄνθη* εἶναι τὰ ἀθωότατα καὶ ἀπλούστατα πάντων τῶν δημιουργημάτων,—παιδιὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καλλωπίσματα τοῦ τάφου, καὶ σύντροφοι τῶν κρυερῶν λειψάνων ἐν τῇ νεκροθήκῃ! Τὰ *Ἄνθη* εἶναι προσφιλέστατα εἰς τὸν χυδαῖον, καὶ περισπούδαστα εἰς τὸν βαθύνοστον ὁπαδὸν τῆς ἐπιστήμης. Τὰ *Ἄνθη* εἶναι παντὸς φθαρτοῦ πράγματος τὰ μᾶλλον ἐπουράνια. Τὰ *Ἄνθη*, τὰ ὅποια ἀδιαλείπτως ἀνυψοῦσιν εἰς μὲν τοὺς οὐρανοὺς τὰ εὐγνώμονα, εἰς δὲ τὸν ἄνθρωπον τὰ ἱλαρὰ αὐτῶν βλέμματα, εἶναι μέτοχα τῆς ἀνθρωπίνης χαρᾶς, παρηγορηται τῆς ἀνθρωπίνου λύπης καὶ σύμβολα κατάλληλα καὶ τῶν θριάμβων τοῦ νικητοῦ καὶ τῶν ἐρυθρημάτων τῆς νεάνιδος νύμφης, εὐπρόσδεκτα εἰς τὰς πληθούσας αὐλάς, καὶ χαρίεντα εἰς τοὺς μονήρεις τάφους. Τὰ ἄνθη σημαίνουσιν εἰς τὸ βιβλίον τῆς φύσεως ὅτι εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ἡ φράσις, «*ὁ Θεὸς ἀγάπῃ ἐστίν*.» Ὅποια ἔρημος ἤθελεν εἶσθαι ὁ κόσμος ἄνευ ἄνθους! Ἦθελεν εἶσθαι πρό-

σωπον ἄνευ μειδιάματος, συμποσίων χωρὶς φιλοφροσύνης. Δὲν εἶναι τὰ ἄνθη οἱ ἀστέρες τῆς γῆς, καὶ δὲν εἶναι οἱ ἀστέρες τὰ ἄνθη τοῦ οὐρανοῦ; δὲν δύνανται τις νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατασκευὴν ἄνθους, καὶ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ αὐτό. Τὰ ἄνθη παριστάνουν καὶ δηλοποιοῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν δημιουργίαν, καὶ δι' αὐτῶν λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος καὶ φανερώνει ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· διότι ταῦτα πρῶτον διεγείρουν εἰς τὸν νοῦν τὴν αἴσθησιν τοῦ ωραίου καὶ ἀγαθοῦ. Τὸ κοινωφελὲς τῶν ἀνθῶν εἶναι ἡ μεγάλη κομψότης καὶ ωραιότης αὐτῶν· διότι ὁδηγοῦσιν ἡμᾶς εἰς διαλογισμοὺς γενναιοῦτος καὶ ἠθικῆς καλλονῆς, ἀποκεχωρισμένους καὶ ἀνωτέρους πάσης ἰδιοτελείας· ὥστε εἶναι ὠραῖα μαθήματα εἰς τῆς φύσεως τὸ βιβλίον, διδάσκοντα τὸν ἄνθρωπον, ὅτι δὲν ζῇ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ, ἀλλ' ἔχει καὶ ἄλλην ἐκτὸς τῆς σωματικῆς ζωῆς.

Θυμοσοφία πιθήκου.

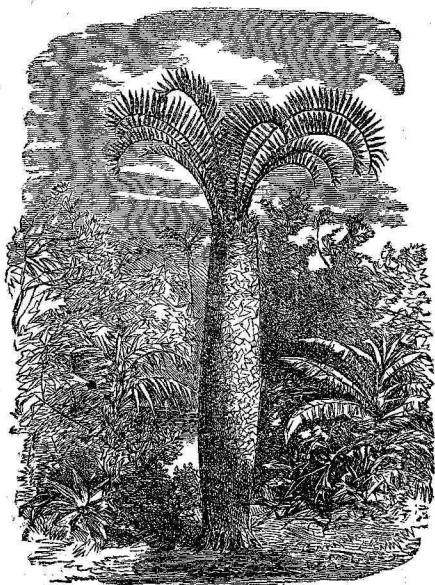
Κύριός τις εἶχε πῖθηκον, τὸν ὅποιον ἐδίδαξε νὰ βοηθῇ τὸν μάγειρον μαδῶν τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἔτρωγον. Ἡμέραν τινα ὁ μάγειρος ἐνεχείρισεν εἰς τὸν βοηθόν του τοῦτον δύο πέρδῃκας νὰ μαθήσῃ· αὐτὸς δὲ μαθήσας τὴν μίαν ἀπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ἐπῆρε νὰ μαθήσῃ τὴν ἄλλην· μόλις ὅμως εἶχε λάβει αὐτὴν ἀνὰ χεῖρας καὶ νυκτοκόραξ τις, κρυμμένος κάπου μεταξὺ τῶν δένδρων, πετάξας ἤρπασε τὴν μαθημένην πέρδῃκα καὶ πρὶν ἢ ὁ πῖθηκος συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως αὐτοῦ τὴν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ πλησιεστέρου δένδρου πρὸς εὐωχίαν. Ἡ θέα τοῦ ἄρπαγος εὐωχομένου ἐπὶ τῆς πέρδῃκος τοῦ κυρίου του καὶ πιθανὸν καὶ ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, ἔκαμαν τὸν κύρ πῖθηκον νὰ σκέπτεται τί νὰ κάμῃ πρὸς ἐκδίκησιν αὐτοῦ καὶ σωτηρίαν ἑαυτοῦ· μετ' ὀλίγων δὲ στιγμῶν σκέψιν, ἐξηκολούθησε μαδῶν τὴν δευτέραν πέρδῃκα ἐν ἱσυχίᾳ, ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε, τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπου καὶ τὴν ἄρπαγείσαν καὶ ἐκρύφθη ὀπισθεν τοῦ παραθύρου παραφυλάττων.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ καλὸς νυκτοκόραξ φαγὼν τὴν πρῶτην πέρδῃκα καὶ μὴ χορτάσας, ὡς φαίνεται, ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα καὶ εἰς τὴν δευτέραν. Ὅθεν πετάξας πρὸς τὸ παράθυρον συνέλαβε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ταύτην πρὶν προφθάσῃ νὰ φύγῃ μετὰ τὴν λείαν του, ὁ κύρ πῖθηκος τὸν συνέλαβε καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τοῦ ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας διὰ τῶν ὀδόντων, τὸν ἐμάθησε, καὶ ἡσύχως παρέδωκε τὴν ἐναπολειφθεῖσαν πέρδῃκα καὶ τὸν μαθημένον νυκτοκόρακα εἰς τὸν μάγειρον· οὗτος δὲ χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τίποτε, ἀφοῦ ἐκαθάρισεν ἀμφοτέρους τὰ πτηνὰ, τὰ ἐμαγείρευσεν καὶ τὰ παρέθεσεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Εδρυθώς ὁ κύριος τοῦ πύθγκου, καθήμενος ἐπὶ τινος παραθύρου ἄντικρυ τοῦ μαγερίου, εἶδε πάντα τὰ γινόμενα, καὶ ἐπῆνεν μὲν τὸν πύθγκον διὰ τὴν ἐξυπνάδα του, ἐγέλασε δὲ καὶ ἐπέπληξε τὸν μάγειρον, ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας ἐμαγεύετο καὶ ἔθισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν νυκτοκόρακα ἀντὶ πέρδης!

ΑΡΤΟΚΑΡΠΟΣ

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ δένδρον, ἀνήκον εἰς τὴν πλουσίαν, ὑλαίαν καὶ χρησιμωτάτην οἰκογένειαν τῶν φοινικοειδῶν· εἶναι δὲ αὐτοφυὲς εἰς τὴν Καφφρερίαν γῆν, κατὰ τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, καὶ χρησιμεύει

Ἀρτόκαρπος ὁ Καφφρικός.

πολὺ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων· διότι ἐκ τῆς ἐντερώνης (ψίχης) αὐτοῦ κατασκευάζουσιν εἰδὸς τι ψωμίου, τὸ ὅποιον ὁμοιάζει πρὸς τὸν κατασκευαζόμενον παρ' ἡμῶν ἐκ τῶν δημητριακῶν καρπῶν ἄρτον.

Ἡ ἀγαθὴ χεὶρ τοῦ οὐρανοῦ μας Πατὴρ ἔχει προμηθεύσει διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου εἰς πᾶν κλίμα καὶ πᾶσαν χώραν τῆς γῆς.

ΚΟΡΩΝΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

«Αἱ παράδοξοι ἐκεῖναι συνελεύσεις, — λέγει φιλαλήθης τις συγγραφεὺς, — τὰς ὁποίας δύνανται τις νὰ ὀνομάσῃ κορωνῶν δικαστήρια, παρατηροῦνται εἰς τὰς Φαρησιᾶς Νήσους, ὡς καὶ εἰς τὰς Σκωτικὰς. Κορωνῶναι πολυάριθμοι συναθροίζονται, ὡς ἐὰν προσκληθῇ-

σαν διὰ σπουδαίαν τιὰ ὑπόθεσιν. Ὅλγαι τινὲς καὶ θηνται περίλυποι καὶ κατηφείς τὰς κεφαλὰς ἔχουσαι κεκλιμένας· ἄλλαι φαίνονται σύννοες καὶ σοβαραὶ, ὡς ἐὰν ἦσαν δικασταί, καὶ ἄλλαι πάλιν εἰσι λεαν δραστήριοι καὶ θορυβώδεις, ὡς δικηγόροι καὶ μάρτυρες. Ἐν διαστήματι μιᾶς περίπου ὥρας τελειώνει γενικῶς τὸ συμβούλιον, καὶ διασκορπίζονται τὰ πτηνὰ· συμβαίνει δὲ πολλάκις ἐνίοτε νὰ εὕρῃ τις δύο ἢ τρεῖς ἀφειμένους νεκρὰς εἰς τὸν τόπον τῆς συνελεύσεως.»

Ἐτερός τις συγγραφεὺς ὁμιλῶν περὶ τῶν Σχετλανδικῶν Νήσων, λέγει, ὅτι «ἐνίοτε ἡ συνάθροις τῶν κορωνῶν δὲν λαμβάνει τέλος πρὸ τῆς παρελεύσεως μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἔρχονται κορωνῶν πανταχόθεν εἰς τὴν συνεδρίαν. Ἐδῶς ἀφοῦ φθάσωσιν ὅλοι, ἀκολουθεῖ γενικώτατος θόρυβος, σχηματίζονται εἰς δικαστήριον, ἡ δίκη ἄρχεται καὶ μετ' ὀλίγον ἅπασαι ἐπιπίπτουσι κατὰ μιᾶς ἢ δύο, αἵτινες ὑποτίθενται, ὅτι κατεδικάσθησαν, καὶ θανατόνουσιν αὐτάς· ἔπειτα δὲ διασκορπίζονται εἰς τὰ ἴδια.»

ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.

Α'. Ο Δημοδιδάσκαλος δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ μόνον τὰ μαθήματα, ὅσα μέλλει νὰ διδάξῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐννοῇ κατὰ βάθος αὐτὰ καὶ νὰ ἔχῃ γενικωτέραν καὶ ὑψηλοτέραν θεωρίαν ὧτων.

Β'. Ἐκτὸς τῶν γνώσεων πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ δύναμιν ἱκανὴν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ διδάσκῃ· διότι πολλοὶ ὑπάρχουσι πεπαιδευμένοι διδάσκαλοι, οἱ ὅποιοι δὲν ἔδειξαν καρπὸν δι' ἑλλειψιν τῆς ἱκανότητος ταύτης.

Γ'. Ο διδάσκαλος ἔχει προσέτι καὶ ἕτερον ἔργον ἢ τὴν καθ' αὐτὸ διδασκαλίαν, — ἔργον ἐπίσης οὐσιώδες, — τὴν διοίκησιν, λέγω, τοῦ σχολείου. Ἄνευ ταύτης, ὅσα καλὰ καὶ ὑψηλὰ καὶ ἂν ἔχῃ γνώσεις περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, οὐ μόνον δὲν δύνανται νὰ προσδεύσων οἱ μαθηταί, ἀλλ' ἐξ ἁπαντὸς θέλουσιν ὀπισθοδρομήσει ἰδίως εἰς τὰ ἥθη.

Φ. Δ. Ε.

Ἀνθρώπος ἄνευ θρησκείας.

Ἡ θρησκεία εἶναι ὁ σύνδεσμος, ὅστις ἐνώνει τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Πλάσῃ αὐτοῦ, καὶ κρατεῖ αὐτὸν πρὸς τὸν θρόνον Αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ δεσμὸς οὗτος διαιρεθῇ ἢ θραυσθῇ, ὁ ἄνθρωπος πλέει ὡς ἀνωφελὲς τι ἄτομον, εἰς τὸ Σύμπαν, ἅπασαι αἱ ἀληθεῖς αὐτοῦ ἐλπιζόμεναι ἀφανίζονται, ἡ τύχη αὐτοῦ καταστρέφεται, καὶ ἅπαν τὸ μέλλον δὲν εἶναι εἰμὴ σκότος, καταστροφή καὶ θάνατος.

Δανιὴλ Οὐδέσσερ.